

[Arthur Jacobsen.]

serede retningslinjer. Men vi er fra det radikale venstres side rede til at se på disse lovforslag i et udvalg.

Niels Westerby: Liberalt centrum kan ikke medvirke til at ophæve reglerne om kapitalbinding efter skatteåret 1967-68. Det hænger sammen med betragtninger om, at vi ikke skal have en „nervelovgivning“, der vælter borgernes og pengeinstitutternes dispositioner, men at det skal være muligt for både borgere og pengeinstitutter at foretage langsigtede dispositioner. Jeg er godt klar over, at man ikke juridisk eller retligt kan tale om tilbagevirkende kraft ved gennemførelsen af regeringens lovforslag herom; men i praksis har lovforslaget omtrent den virkning for borgerne. Det er nu engang således, at der er en række borgere, der i dette forår har indrettet sig efter den gældende lovgivning og sat penge ind i banker og sparekasser eller købt obligationer for at opnå den lovmæssige adgang til at trække beløbet fra i skat på deres selvangivelse i januar 1968, og det vil sige, at hvis man nu gennemfører en sådan lovgivning, griber man ind i de dispositioner, som borgere og pengeinstitutter har foretaget i tillid til gældende lov. Vi er i høj grad åbne over for mulighederne for at ophæve disse kapitalbindingsordninger, men vi mener, at det må være et gyldent princip for lovgivningsarbejdet herinde, at man ikke i utide og på kort sigt vælter borgernes dispositioner, men giver dem lov til at træffe dem i en vis tryghed i tillid til den gældende lovgivning. Jeg vil altså med det samme slå fast: vi kan ikke fra LCs side medvirke til at ophæve kapitalbindingsordningerne fra og med indkomståret 1967.

Så vil jeg gerne indskyde en enkelt bemærkning. Jeg lagde mærke til, at både hr. Haunstrup Clemmensen, hr. Arthur Jacobsen og hr. Henry Christensen var inde på betragtninger om, at der var tale om en lov med tilbagevirkende kraft. Nu er det vel også et gyldent princip, at man, når man er imod noget sådant, bør være det ved alle lejligheder, for ellers gennemhuller man sin egen argumentation og standpunkttagen. Jeg vil til nærmere omtanke for de ærede ordførere oplyse, at det ikke er mere end et par års tid siden, at alle partier herinde i

det høje ting med undtagelse af liberalt centrum vedtog en ny valglov, der indeholdt bestemmelser, som havde tilbagevirkende kraft. Det gjaldt de bestemmelser, der var om anmeldelse af nye partier; hr. Diderichsen og jeg havde anmeldt et nyt parti, og denne anmeldelse havde hidtil været godtaget, men nu krævede man i en lov, der havde tilbagevirkende kraft i forhold til denne anmeldelse, at der også skulle samles underskrifter. Vi havde samlet disse underskrifter alligevel — det var vor hensigt — men jeg synes ikke, det var smukt, at medlemmer af det høje ting, som går ind for, at love ikke må få tilbagevirkende kraft, i en sådan situation — måske ud fra et ønske om at genere et nyt parti, der var på fremmarch — alligevel gennemhuller princippet.

Derfor står man i dag svækket i sin argumentation mod love med tilbagevirkende kraft, for man har allerede selv tidligere medvirket til den slags, når det passede i ens kram. Nu vel, jeg siger som min opfattelse, at der ikke retligt set, juridisk set, er tale om tilbagevirkende kraft, men de praktiske virkninger bevirker det, og derfor kan vi ikke medvirke til denne tidlige ophævelse, lige så lidt som vi kunne medvirke til valglovens ændring i sin tid.

Dernæst må jeg sige, at den argumentation, der fra forskellig side har været fremført, synes at bygge på formodninger. Ordføreren for socialdemokratiet og ordføreren for folkesocialisterne argumenterer således klart for, at der blot sker nogle transaktioner, der ikke har nogen indflydelse på den samlede opsparing her i landet. Omvendt mener jeg at kunne udlede af hr. Haunstrup Clemmensens og hr. Henry Christensens taler, at det er deres bestemte opfattelse, at kapitalbindingsordningen har indflydelse på opsparingen, således at denne bliver større. Dette minder nærmest om situationen påstand mod påstand. De er imidlertid ikke særlig godt belyst. Jeg har ved flere lejligheder ved besøg i pengeinstitutter været ude for, at medarbejderne dér har ment, at der væsentligst sker transaktioner i den forstand, at folk blot flytter penge fra én konto til en anden, således som det er blevet gjort gældende af nogle af ordførerne. Heroverfor står dog, at bankerne og sparekasserne officielt har givet udtryk for, at det er deres